

КНИЖКА СЕДМА

1936—1937

ГОДИНА XXXII

БЛАГОСЛОВЕНА ПРОЛѢТЬ

Шумятъ разлистени гори,
поля и ниви зеленѣятъ
и волни птици вече пѣятъ
отъ румени зори.

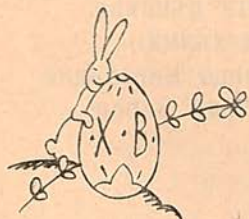
По паша плѣпнали стада,
жеребци препускатъ, буйно цвилятъ,
ораць разгрѣденъ съ прѣсна сила
прокарва тамъ бразда.

И слънцето по-ярко грѣй,
и небесата по сж сини,
и по-просторни тѣзъ градини,
где зимата умрѣ.

Въ тѣхъ натежали сж отъ цвѣтъ
уханенъ плоднитѣ дървета.
Пчели кжщовници все шетатъ —
събиратъ сладъкъ медъ.

И вредъ усмихнати деца,
които припкатъ и не знаятъ,
какъ до Великденъ ще изтраятъ
съ припрѣнитѣ сърца.

Такава чудна благодатъ
е пролѣтѣта въ земята родна!
И всѣки диша тукъ свободно —
ликува старъ и младъ.

Христо Огняновъ